

II Jornada de Periodisme Mòbil (MoJo BCN) 2018

Movistar Centre Barcelona

Bon dia. Benvingudes i benvinguts a Barcelona.

Vull començar agraint especialment al Movistar Centre, per acollir-nos en aquesta segona edició del Mobile Journalism, i, evidentment, a tota la gent que bé com a ponents, bé com a públic o bé entre bambolines han col·laborat per donar continuïtat a un esdeveniment que, ja l'any passat, va demostrar la seva potencialitat.

Em referia a la meva salutació inicial a l'èxit del MoJo 2017. Lògicament hi ha moltes maneres de mesurar-lo però, atesa la seva naturalesa digital, potser la manera més lògica és referir-nos a la notorietat que va tenir a les xarxes.

Si ens centrem en Twitter, 300 usuaris van llançar més de 2.300 missatges, l'univers d'impacte dels quals ens situa gairebé en els onze milions d'audiència estimada.

Evidentment, aquestes xifres podrien ser menyspreades i es podria considerar que únicament van posar en relleu la popularitat i el renom dels ponents. Tanmateix, una mirada més atenta ens revela que van ser els diagnòstics, les experiències i les visions sobre el futur del periodisme digital el que va generar més trànsit.

En altres paraules, van ser els continguts els que van apel·lar al món professional i acadèmic, i van justificar la celebració d'aquella primera edició i en van provocar la continuïtat.

Encara que, si em permeteu la broma, fullejant el programa previst es fa evident com, des de l'organització, s'ha tornat a buscar la rellevància amb noms i cognoms.

No estem per a renunciar a res...

Perquè, encara que cíclicament hi ha qui augura la desaparició o la mort del periodisme, les raons que en van justificar el sorgiment, la demanda per part de la societat i el compromís dels seus professionals, es mantenen.

Es mantenen, amb dificultats, però es mantenen.

És aquesta salut ambivalent el que exigeix al periodisme reinventar-se, tant en les seves pràctiques com en la seva concreció i vincles amb la societat.

En altres paraules, cal canviar i evolucionar en el que és accessori per a garantir el que és essencial: la seva rellevància i la seva utilitat.

El periodista —reciclat com a reeixit guionista— David Simon se sol expressar amb contundència nostàlgica sobre la seva antiga professió. Segons ell, «el millor periodisme hauria d'indignar la gent. I la gent està cada vegada menys inclinada a la indignació».

No obstant això, i a risc de contradir una veu tan autoritzada, penso que continua existint tant aquest «millor periodisme» com aquestes veus indignades, però simplement s'expressen per altres vies, i aquestes vies són principalment digitals.

Tindrem un magnífic exemple d'això gràcies a la taula que, amb motiu del setantè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, es dedicarà a les cobertures mòbils en la seva defensa.

En aquest sentit, el periodisme digital està més capacitada per a contribuir al debat públic, per a facilitar que es vehiculin idees noves (i indignacions noves i tot), per a articular una ciutadania responsable i informada, per a, en definitiva, servir i informar.

Sobre la rellevància del fet digital, qui els parla n'està absolutament convençut. Ho estic com a barceloní, ja que la nostra ciutat avui és una de les capitals mundials del mòbil, seu del Mobile World Congress, el centre del qual és precisament en aquest edifici.

Ho estic com a rector de la UOC, la primera universitat en línia que, si fa més de vint anys va apostar de manera pionera per l'aprenentatge en línia, avui ho fa pel periodisme mòbil.

I ho fa des del que és local, Barcelona, cap al que és global, sense perdre una clara voluntat iberoamericana; des del que li és propi, Catalunya, al que comparteix.

Avui, més que mai, sabem que la fortalesa rau en la xarxa, que el coneixement fructifica quan circula, que la riquesa sorgeix de la col·laboració i l'entesa.

«La relació entre universitat i empresa, entre universitat i professionals, necessita fòrums com el MoJo, en què es combinen enfocaments, en què es comparteixen experiències, en què es presenten i s'avaluen futures vies de recerca i desenvolupament.»

La relació entre universitat i empresa, entre universitat i professionals, necessita fòrums com el MoJo, en què es combinen enfocaments, en què es comparteixen experiències, en què es presenten i s'avaluen futures vies de recerca i desenvolupament.

Només gràcies a la confluència d'acadèmia i professionals podem garantir una repercussió real en la societat, preparant les futures generacions i millorant la capacitat tecnològica i cívica del nostre entorn.

«No hi ha res que em sembli més acadèmic i, alhora, més útil socialment i professionalment que una jornada en què conflueixen aprenentatge, experiència i innovació»

No hi ha res que em sembli més acadèmic i, alhora, més útil socialment i professionalment que una jornada en què conflueixen aprenentatge, experiència i innovació.

I, sobretot, res no em sembla tan democràticament necessari com repensar el periodisme davant de l'impacte de les noves tecnologies, un periodisme que, recuperant una versió més optimista de l'abans citat David Simon, tingui sempre present el per què. Ens diu el creador de The Wire: «El per què és el que fa del periodisme un joc per a adults. El per què és el que fa que les polítiques siguin coherents i útils. [...] El per què és tot, i, sense ell, el suggeriment del progrés humà es converteix en un acudit còsmic».

Estic convençut que el MoJo 2018 perseguirà, més que mai, aquest per què, en benefici del coneixement, del periodisme i de la societat en el seu conjunt.

Moltes gràcies.